

FEDERATION CYNOLOGIQUE INTERNATIONALE (AISBL)

SECRETARIAT GENERAL: 13, Place Albert 1er B – 6530 Thuin (Belgique)

19.01.2011/EN

FCI-Standard N° 314

KOOIKERHONDJE

Wersja polska: kwiecień 2011.

POCHODZENIE: Holandia.

DATA PUBLIKACJI OBOWIAZUJACEGO WZORCA :
13.10.2010.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies do towarzystwa i myśliwski do wabienia kaczek.

KLASYFIKACJA FCI: Grupa 8 Aportery, płochacze,
psy wodne.
Seksja 2 Płochacze.
Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: W roku 1942, podczas II Wojny Światowej, baronowa Van Hardenbroek van Ammerstol rozpoczęła odtwarzanie kooikerhondje. Zleciła ona pewnemu domokrażcy wyszukanie psów na podstawie zachowanych fotografii. W jednym z gospodarstw we Fryzji znalazł on sukę, dziś znaną pod imieniem Tammy, która stała się założycielką populacji hodowlanej. W roku 1966 Raad van Beheer przyjął prowizoryczny wzorzec rasy, uznanej ostatecznie w roku 1971.

Kooikerhondje był psem wabiącym kaczki, i do dziś bywa wykorzystywany w tej roli. Nie wystrasza ani nie wystawia - przywabia je wesoło machając ogonem; zaciekawione kaczki wpływają do zagrody, zakończonej pułapką. Kiedyś z pułapki tej ptaki trafiały na stół, dzisiaj po zaobrączkowaniu dla celów naukowych wypuszczane są na wolność.

WRAŻENIE OGÓLNE: Kooikerhondje jest harmonijnie zbudowanym psem biało pomarańczowej maści, o niemal kwadratowej sylwetce. Porusza się z głową niesioną wysoko. Ogon, ozdobiony obfitym piórem, noszony jest na poziomie grzbietu lub wyżej. Końce uszu są czarne (tak zwane kolczyki). Pies powinien być wystawiany w stanie naturalnym, bez trymowania.

WAŻNE PROPORCJE:

FCI-St. N°314/ 19.01.2011

Długość tułowia od stawu barkowego do guza siedzeniowego może być nieco większa od wysokości w kłębie. Mózgoczaszka i kufa mniej więcej jednakowej długości.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT:

Pełen energii i bystry, z dostateczną dozą zaciętości i pewności siebie, łagodny i czujny, ale nie hałaśliwy. Z natury przyjazny, oddany właścicielowi i łatwy do ułożenia.

Poza sezonem polowań na kaczki kooikerhondje powinien tępić gryzonia, musi więc być szybki, cięty i zdecydowany. Jak każdy pies myśliwski jest pełen energii, układny, chętny do pracy i wylewny.

GŁOWA

Umiarkowanie długa, proporcjonalna do wielkości psa, o czystych i miękkich liniach.

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka: Dostatecznie szeroka, trochę zaokrąglona.

Stop: Z profile widoczny, ale niezbyt głęboki.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: Czarny, duży.

Kufa: Oglądana z boku lekko klinowata i niezbyt głęboka. Oglądana z góry dobrze wypełniona pod oczami i tylko lekko zwężająca się ku nosowi.

Wargi: Pożądane całkowicie pigmentowane, przylegające, nie zachodzące na siebie.

Uzębienie: Pożądane kompletne; zgryz nożycowy, cęgowy dopuszczalny, ale mniej pożądany.

Oczy: Kształtu migdała, ciemno brązowe, o przyjaznym, czujnym wyrazie.

Uszy: Średnio duże, osadzone tuż nad linią, łączącą czubek nosa z kącikiem oka. Noszone blisko policzków, bez fałdy, dobrze owłosione; czarne włosy na końcu ucha ("kolczyki") bardzo pożądane.

SZYJA: Dobrze umięśniona, dostatecznie długa, sucha.

TUŁÓW:

Linia górna: Płynnie przebiega od kłębu do ogona.

Grzbiet: Mocny i prosty, raczej krótki.

Lędźwie: Dostatecznie długie i szerokie, mocno umięśnione.

Zad: Lekko opadający, dostatecznie szeroki; jego długość wynosi 1.5 szerokości.

Klatka piersiowa: Sięga łokcia, żebra dostatecznie wysklepione i dość wyraźne przedpiersie.

Brzuch: Lekko podciągnięty.

OGON: Osadzony na przedłużeniu linii grzbietu, noszony na jej wysokości lub niemal pionowo do góry, dobrze owłosiony, z pióropuszem i białym końcem. Ostatnim kręgiem powinien sięgać stawu skokowego.

KOŃCZYNY**KOŃCZYNY PRZEDNIE:**

Łopatką: Dostatecznie skośnie ustawiona, tak, że szyja płynnie przechodzi w grzbiet.

Ramię: Tej samej długości co łopatką, tworzy z nią wyraźny kąt.

Łokcie: Przylegające do tułowia.

Przedramię: Proste, dostatecznie długie i mocne.

Śródrezcze: Mocne i trochę nachylone.

Łapa: Mała, trochę owalna, zwarta o dobrze wysklepionych palcach, skierowanych do przodu.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny: Dobrze kątowane, proste i ustawione równolegle wobec siebie. Mocny kościec.

Udo: Dobrze umięśnione.

Podudzie: Tej samej długości, co udo.

Staw skokowy: Niski.

Łapa: Jak przednia.

CHODY: Płynne i sprężyste, przestrzenne, z dobrym wykretem i napędem. W ruchu kończyny równoległe.

SZATA:

Sierść: Średniej długości, lekko falista lub prosta, przylegająca, miękka, z dobrym podszerstkiem.

Na przednich nogach pióra, sięgające nadgarstka, na tylnych stosunkowo długie portki z miękkiego włosa; poniżej stawu skokowego włos krótki. Sierść na głowie, przednich stronach nóg i łapach powinna być krótka. Ogon z dostatecznie długim piórem, dłuższa sierść na szyi i klatce piersiowej. „Kolczyki” – dłuższe frędzle z czarnego włosa – wysoce pożądane.

Maść: Wyraźnie odgraniczone pomarańczowo czerwone łaty na czysto białym tle; dopuszczalna niewielka ilość cętek na nogach jest dopuszczalna. Dopuszczalne, lecz niepożądane nieznaczne cętkowanie i czarny nalot na łatach.

Na głowie wyraźnie widoczna strzałka, przebiegająca aż do nosa, kolor powinien obejmować policzki i oczy. Strzałka zbyt wąska lub zbyt szeroka, albo nie w pełni wybarwione policzki są mniej pożądane. Dopuszczalny pierścień czarnego włosa na ogonie, na granicy bieli i koloru.

WIELKOŚĆ:

Idealna wysokość w kłębie : Pies: 40 cm.

Suka: 38 cm.

Tolerancja: 2 cm powyżej lub 3 cm poniżej.

WADY: Wszelkie odstępstwa od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady i oceniane w zależności od ich stopnia oraz wpływu na zdrowie, dobre samopoczucie psa, i zdolność wykonywania tradycyjnej pracy.

- Uszy zbyt małe.
- Uszy półstojące, lekkie.
- Ogon zakręcony.

- Hackney.
- Sierść kędzierzawa lub jedwabista.
- Łaty mocno przesiane czernią.
- Mocne cętkowanie.
- Wzrost powyżej lub poniżej limitu.

WADY DUŻE:

- Nadpobudliwość.
- Wyraźnie krótkie nogi, złe proporcje.
- Oko porcelanowe.
- Przodozgryz lub tyłozgryz.
- Ogon zbyt krótki, nie sięgający stawu skokowego.
- Całkowicie lub częściowo białe uszy.
- Biel otaczająca oko lub oczy.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość.
- Każdy pies, wykazujący wyraźne wady budowy lub/i zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.
- Maść biało czarna lub trójbarwna.

N.B. Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra w pełni wyczuwalne w mosznie.